

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 24 Φεβρουαρίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ 8

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 54)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Διὰ πρώτην φοράν ὁ Κασκαμπέλ, ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς τῆς Ἀγγλίας, ἐπρόκειτο νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ ἀγγλικοῦ ἐδάφους! Διὰ πρώτην φοράν τὸ πέλμα του θὰ ἐπάτει γῆν βρεττανικὴν καὶ τὸ ὑπόδημά του θὰ ἐρρυπαίνετο ἀπὸ ἀγγλοσαξωνικὸν κονιορτόν!.. Ὁ ἀναγνώστης ἄς μας συγχωρήσῃ τὸν στομφώδη τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφραζόμεθα· ἀλλὰ βεβαίως, ὑπ' αὐτὸν τὸν κάπως γελοῖον τύπον ἐγεννήθη ἡ σκέψις εἰς τὴν ἐξημμένην κεφαλὴν τοῦ σχινοβάτου, τοῦ τόσο παραφόρου καὶ ἐπιμόνου εἰς φυλετικὰ μίσση, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν πλέον σήμερον τὸν τόπον των.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ Κολομβία δὲν εὐρίσκετο ἐν Εὐρώπῃ. Δὲν ἀνῆκεν εἰς τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σχηματίζουν ἡ Ἀγγλία, ἡ Σκωτία καὶ ἡ Ἰρλανδία ἠνωμέναι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Μεγάλῃ Βρεττανία. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀγγλική, —ὡς αἱ Ἰνδία, ἡ Αὐστραλία, ἡ Νέα Ζηλανδία— καὶ ὡς τοιαύτην ὁ Καίσαρ Κασκαμπέλ τὴν ἐμίσει.

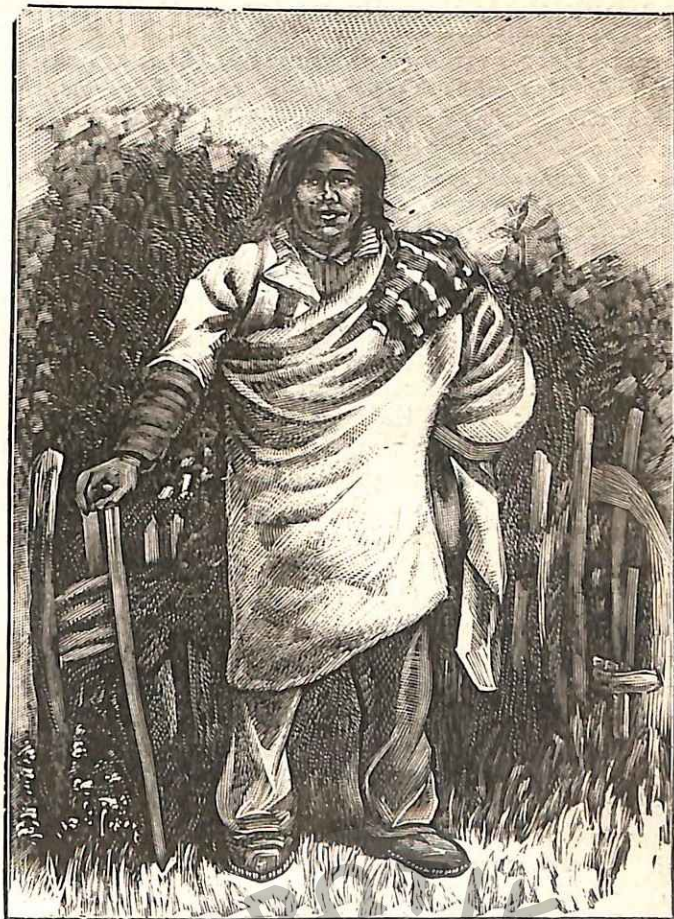
Ἡ ἀγγλικὴ Κολομβία ἀποτελεῖ μέρος τῆς Νέας Βρεττανίας, μίᾳς τῶν σημαντικωτέρων ὑπερωκεανείων ἀποικιών τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου, διότι περιλαμβάνει τὴν Νέαν Σκωτίαν, τὴν Ἑπικράτειαν τοῦ ἄνω καὶ κάτω Καναδά, ὡς καὶ τὰς ἀπεράντους γαίας, τὰς ἐκχωρηθείσας εἰς τὴν Ἑταιρείαν τοῦ Οὐδσωνείου κόλπου. Κατὰ πλάτος ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὠκεανοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου, ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ μέχρι τῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Πρὸς νότον ὀρίζεται ὑπὸ τῆς μεθορίου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τῆς ἐκτεινομένης ἀπὸ τῆς χώρας τῆς Οὐασινγκτῶνος μέχρι τῆς Πολιτείας τοῦ Μαίνου.

Εἶνε λοιπὸν χώρα ἀγγλικὴ καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ δρομολογίου δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὴν οἰκογένειαν νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Ἐν συνόλῳ ἤθελον περίπου διακοσίας λεύγας διὰ νὰ περάσουν τὴν Κολομβίαν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Ἀλάσκας, δηλαδὴ εἰς τὰς ρωσσικὰς κτήσεις τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς. Ὅπως δὲποτε, διακόσια λεύγαι ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους, ἀν καὶ διὰ τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν, τὴν συνετισμένην εἰς τὰς ἀποστάσεις, δὲν ἦτο παρ' ἀπλοῦς περίπατος, διὰ τὸν Κασκαμπέλ ἦτο κάτι τι· διὰ τοῦτο ἐσκέπτετο νὰ τὰς διανύσῃ εἰς ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον χρόνον.

Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς κατηργούντο οἱ σταθμοὶ καὶ αἱ παραστάσεις, καὶ οἱ χοροὶ καὶ οἱ ἀγῶνες· θὰ παρητοῦντο τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ κοινοῦ! Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ περιεφρόνει τὰ νομίσματα, τὰ φέροντα τὴν προτομὴν τῆς Βασιλείσεως. Ὅσον ἤξιζεν ἓν χρυσὸν δολλάριον, δὲν ἤξιζε οὔτε μία κορὼνα ἀργυρᾶ οὔτε μία στερλίνα χρυσῇ!

Ἐπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους ἡ Εὐδρομος Οἰκία ἐξηκολούθησε τὸ ταξεῖδόν της. Ἄν καθ' ὁδόν, ἡ θήρα εἰδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς διατροφήν τῆς οἰκογενείας, τόσῳ τὸ καλλίτερον! οἱ Κασκαμπέλ δὲν θὰ ἠναγκάζοντο νὰγοράσουν τίποτε ἀπὸ τοὺς πωλητὰς τῆς μισητῆς ἐκείνης χώρας.

Μὴ νομίσῃ τις ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦσαν προσποιήσις. Ὁχι, τὸ μῖσος τοῦ Κασκαμπέλ ἦτο εἰλικρινές! Διὰ τοῦτο ὁ

Ὁ ὁδηγὸς Ρό-Νό.

φιλόσοφος, ὁ μετὰ τόσης στωικότητος ὑπομείνας τὰ τελευταῖα ἀτυχήματα, ὁ τάχιστα ἐπανευρῶν τὴν εὐθυμίαν του μετὰ τὴν κλοπὴν τῆς Σιέρρας Νεβάδας, ἔγινε κατηφὴς καὶ δυσθυμὸς μόλις διέβη τὰ σύνορα τῆς Νέας Βρεττανίας. Ἐβάδιζε μὲ σκυμμένην κεφαλὴν, μὲ ἀγριεμένην ὄψιν, μὲ τὸν πῖλον χωμένον ἕως τὰ αὐτιά, ρίπτων βλέμματα μίσους πρὸς τοὺς ἀθώους ταξιδιώτας, τοὺς ὁποίους συνήντα καθ' ὁδόν. Δὲν ἐγέλα πλέον οὔτε μὲ τὰς ἀστειότητας τοῦ Ἀλέκου, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐπέπληξε διὰ μίαν τοιαύτην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέλασαν ὅλοι, — μὴδὲ τοῦ Μακρολέλεκα ἐξαιρουμένου, ὁ ὁποῖος ἐπρόσθεσε: — Μεγάλῃ ἐξυπνάδα... ἐκτὸς ἂν εἶνε βλακεία.

Έννοείται ότι με την παρατήρησιν αὐτήν, ἐδιπλασίασαν τοὺς γέλωτας.

— Σιωπή, ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ με θυμόν. Ἀλέκο, ἂν ξαναπῆς τέτοιες βλακείες θά σου τραβήξω ταῦτιά. Καὶ σὺ, Μακρολέλεκα, πάψε σὲ παρακαλῶ! Ἀπαγορεύονται τὰ γέλια εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τῶν Τζῶν Μπούλλ!

Καὶ ἡ οἰκογένεια δὲν ἐτόλμησε πλεόν νὰ διαστείλῃ τὰ χεῖλη, ἐνώπιον τοῦ τρομεροῦ αὐτῆς ἀρχηγοῦ, ἂν καὶ δὲν συν-εμερίζετο μέχρι αὐτοῦ τοῦ σημείου τὰς ἀντισαξωνικάς του ἰδέας.

Τὸ μέρος τῆς ἀγγλικῆς Κολομβίας, τὸ ὀριζόμενον ὑπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Εἰρη-νικοῦ, ἔχει ποικίλον καὶ ἀνώμαλον τὸ ἔδαφος. Πρὸς ἀνατολὰς πλαισιούμενον ὑπὸ τῶν Βραχωδῶν Ὁρέων, ἡ μακρὰ σειρά τῶν ὁποίων προχωρεῖ μέχρι τῆς πολιτικῆς χώρας, πυλυσχιδὲς πρὸς δυσμὰς με τοὺς πολυαριθμούς του κολπίσκους ὡς ἀκτὴ νορδηγική, κοσμεῖται γραφικῶς ὑπὸ σειρᾶς ὑψηλῶν κορυφῶν. Ἐδῶ ἐγείρονται ὄρη ἀκρότομα, ὅμοια τῶν ὁποίων δὲν εὐρίσκονται ἐν Εὐρώπῃ, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν ὁροσειρὰν τῶν Ἀλ-πεων, παγετῶνες υπερβαίνοντες κατὰ τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκτασιν καὶ τοὺς ση-μαντικωτέρους τῆς Ἑλβετίας· π. χ. τὸ ὄρος Χόκερ, ὕψους πέντε χιλιάδων ὀκτακοσίων μέτρων — κατὰ χίλια μέ-τρα ὑψηλότερον τοῦ Λευκοῦ ὄρους, — τὸ ὄρος Βρούν, ἐπίσης ὑψηλότερον τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῶν Ἀλπεων.

Ἡ Εὐδρόμο Οἰκία, ἐν τῇ μέσῃ τῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυ-σμὰς τούτων ὁροσειρῶν, θὰ ἠκολούθει τὴν εὐρείαν καὶ εὐφορον κοιλάδα, με-τὰς ἀναπεπταμένας αὐτῆς πεδιάδας καὶ τὰ ἔξοχα δάση. Ἐν τῇ μέσῃ τῆς κοι-λάδος ταύτης ρεῖ ὁ ποταμὸς Φράξερ, ὅστις μετὰ ροὴν ἑκατοντάδος περίπου λευγῶν ἐκ νότου πρὸς βορρᾶν, χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸν μικρὸν πορθ-μὸν τὸν σχηματιζόμενον ὑπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Βούτ, τῆς νήσου Βανκούβερ καὶ τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν περὶ αὐτὴν νησι-δρίων.

Ἡ νήσος Βανκούβερ, μήκους διακο-σίων πεντήκοντα γεωγραφικῶν μιλίων καὶ πλάτους ἑβδομήκοντα τριῶν, ἀγορα-σθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πορτογάλ-λων, περιτῆθε κατόπιν ἔριδος περὶ κατο-γῆς, εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς τῷ 1789, εἶτα δὲ ὀριστικῶς εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς. Κατ' ἀρ-χὰς ὠνομάζετο Νούτκα Βανκούβερ δὲ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀγγλοῦ θαλασσοπόρου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξερευνήσε.

Πρωτεύουσα αὐτῆς σήμερον εἶνε ἡ Βικτωρία. Τὰ πλοῦσι αὐτῆς ἀνθρα-κωρυχέα, τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύθησαν ἐξ ἀρχῆς, οἱ πράκτορες τῆς Ἐταιρίας τοῦ Οὐδσωνεῖου κόλπου, ἀπετέλουν ἕνα τῶν σημαντικωτέρων κλάδων τοῦ ἐμπο-ρίου τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου μετὰ τῶν

διαφόρων λιμένων τῆς δυτικῆς παρα-λίας.

Ὅχι μακρὰν τῆς νήσου Βανκούβερ, κεῖται ἡ νήσος τῆς Βασιλείσης Καρ-λόττας, ἡ σημαντικωτέρα τοῦ ὁμωνύ-μου ἀρχιπελάγους, τοῦ συμπληροῦντος τὰς παρὰ τὸν Εἰρηνικὸν ἀγγλικὰς κτή-σεις.

Έννοεῖ τις εὐκόλως ὅτι ὁ Κασκαμ-πέλ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθῇ οὐ-δεμίαν ἐκ τῶν νήσων τούτων, ὅπως δὲν θὰ ἐπεσκέπτετο ποτὲ οὔτε τὴν Ἀδελα-ίδα ἢ τὴν Μελβούρνην ἐν Αὐστραλίᾳ, οὔτε τὸ Μανδράς ἢ τὴν Καλκούτταν ἐν Ἰνδίας. Ὁ σκοπὸς του ὁ μόνος ἦτο νὰ διέλθῃ τὴν κοιλάδα τοῦ Φράξερ με-τὰ τὴν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν διέθετον οἱ ἵπποι του, μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπικοινων-νίαν παρὰ μόνον με τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἄλλως τε ἡ οἰκογένεια, ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει διὰ τῆς κοιλάδος ταύτης, εὕρισκεν εὐκόλως τὸ ἀναγκαῖον πρὸς διατροφὴν τῆς θήραμα. Αἱ δορκάδες, οἱ λαγοί, αἱ πέρδικες ἦσαν ἄφθονοι.

«Εἰς τὰς φλέβας τῶν ζώων αὐτῶν καὶ τῶν πτηνῶν — ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ — τὰ ὁποῖα θὰ θρέψουν τώρα τιμίους ἀνθρώπους, δὲν ὑπάρχει οὔτε σταγὼν ἀγγλοσαξωνικὸ αἷματος· ὥστε οἱ Γάλ-λοι ἡμποροῦν νὰ τὰ φάγουν χωρὶς τύψιν!

Ἀφ' οὗ διήλθε τὸ φρούριον Λάγκλεϋ ἡ ἄμξα εἰσεχώρησεν ἤδη εἰς τὰ ἐνδό-τερα τῆς κοιλάδος τοῦ Φράξερ. Εἰς μάτην ἐζήτησεν ὁδὸν τινα ἀμαξιτὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκείνου τοῦ ἐγκαταλειμ-μένου σχεδὸν εἰς τὴν φύσιν του. Κατὰ μήκος τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ ἐπρασινίζαν ἐκτεταμένα λειβάδια συνο-ρεύοντα πρὸς τὰ δυτικὰ δάση, ὀριζόμενα ὑπὸ ὑψηλῶν βουνῶν, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ προσέπιπτον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐκείνου τοῦ συνήθως φαιοῦ.

Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι, πλησίον τοῦ Νέου Οὐεσμίνστερ, μῖας τῶν ση-μαντικωτέρων πόλεων τῆς παραλίας τοῦ Βούτ, κειμένης σχεδὸν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Φράξερ, ὁ Γιάννης ἐφρόντισε νὰ διέλθουν τὸν ποταμὸν, φορτώσαντες ἄ-μαξαν καὶ ζῶα ἐπὶ τοῦ μεγάλου πορθ-μείου, τοῦ λειτουργοῦντος μεταξὺ τῶν δύο ὁχθῶν. Τὸ μέτρον τοῦτο ἦτο κάλ-λιστον τῷ ὄντι: Ἡ Εὐδρόμο Οἰκία ἄφ' οὗ ἐπροχώρει κατὰ μήκος τοῦ πο-ταμοῦ μέχρι τῶν πηγῶν του, δὲν θὰ εἶχε πλεόν ἢ νὰ τὰς περιέλθῃ, διευθυνομένη πρὸς δυσμὰς. Ἦτο ὁ εὐχρέστερος καὶ ὁ συντομώτερος δρόμος, διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὴν ἄκραν ἐκείνην τῆς Ἀ-λάσκας, τὴν ἐγγίζουσιν τὰ σύνορα τῆς Κολομβίας.

Ἐκτὸς τούτου, κατὰ καλὴν τύχην, ὁ Κασκαμπέλ συννητήθη μεθ' ἐνὸς Ἰνδοῦ, ὁ ὁποῖος προσεφέρθη νὰ τῷ χρη-σιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς μέχρι τῶν ρωσι-

κῶν κτήσεων. Καὶ δὲν μετενόησε διό-λου δι' αὐτό. Ὁ ἰθαγενὴς ἐκείνος ἦτο τίμιος ἀνθρώπος. Καὶ ναὶ μὲν θὰ ἐ-πληρώνετο διὰ τὸν κόπον του, ἀλλὰ τι ἦσαν ὀλίγα δολάρια ἀπέναντι τῶν ὑπερ-ρεσιῶν, τὰς ὁποίας θὰ παρῆγεν ὁ ἄν-θρωπος ἐκείνος εἰς τὴν οἰκογένειαν, τὴν ταξιδεύουσαν διὰ χώρας ἀγνώστου.

Ὁ ὁδηγὸς ὠνομάζετο Ρὸ-Νό. Ἀ-νῆκεν εἰς μίαν ἐκ τῶν φυλῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων συχνὰ οἱ «τυχεῖς» δηλαδὴ οἱ φύλαρχοι ἔρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους. Οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι δια-φέρουν πολὺ ἀπὸ τοὺς Τσιλικόττους, τοὺς δολίους καὶ σκληροὺς καὶ θηριώ-δεις, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει τις νὰ ἔχῃ καμμίαν ἐμπιστοσύνην, εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἀμερικῆς. Μήπως τῷ 1864, οἱ ἀλιτήριοι οὗτοι δὲν ἔλαβον μέρος εἰς τὴν σφαγὴν τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον πεμφθῇ εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Βούτ, πρὸς κατασκευὴν μιᾶς ὁδοῦ; Μήπως ὑπὸ τὰ πλῆγματά των δὲν ἀπέ-θανεν ὁ μηχανικὸς Βαδινγκτων, τὸν θά-νατον τοῦ ὁποῖου ἐθρήνησεν ὁλόκληρος ἡ ἀποικία; Καὶ τέλος, ἐσχάτως, οἱ Τσιλικόττοι αὐτοὶ δὲν ἀπέσπασαν τὴν καρδίαν ἐνὸς τῶν θυμάτων των καὶ δὲν τὴν κατεβρόχθισαν, ὡς θὰ ἔκαμνον οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς Αὐστραλίας;

Διὰ τοῦτο ὁ Γιάννης, ἀναγνώσας τὴν διήγησιν τῆς τρομερᾶς ἐκείνης σφαγῆς εἰς τὸ ταξιδίδιον τοῦ Φρειδερίκου Βύμ-περ διὰ τῆς Ἀρκτῆς Ἀμερικῆς, ἐνό-μισε καθήκον του νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πα-τέρα του, περὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπαρουσίαζε μία συνάντησις Τσιλι-κόττων. Ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ κάμῃ λόγον περὶ τούτου καὶ εἰς τὴν λοιπὴν οἰκογέ-νειαν, διὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξῃ ματαίως. Ἄλλως τε, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ φρικα-λέου ἐκείνου κακουργήματος, οἱ Ἑρυ-θρόδερμοι οὗτοι δὲν ἠκούσθησαν πλεόν, σφραγισθέντες ἀπὸ τὴν τιμωρίαν τῶν πρωταίτιων, τοὺς ὁποίους ἀπηγχόνησαν. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ ὁδηγὸς Ρὸ-Νό, ὁ ὁ-ποῖος ἐδεβαίωσε τοὺς ταξιδιώτας ὅτι δὲν εἶχον νὰ φοβηθῶν τίποτε, ἐφ' ὅσον θὰ διήρχοντο τὴν ἀγγλικὴν Κολομβίαν.

Ὁ καιρὸς ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ὤ-ρατος. Ἦδη μάλιστα ὁ καύσων ἤρχισε νὰ γίνεταί αἰσθητὸς ἀπὸ τῆς μεσημ-βρίας μέχρι τῆς δευτέρας ὥρας. Οἱ κά-λυκες ἤνοιγον· ἄνθη δὲ καὶ φύλλα ἐα-ρινὰ ἐκάλυπτον τοὺς πρὸ μικροῦ ἐτι-γυμνοὺς κλώνους τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων.

Ἡ χώρα παρουσίαζε τὴν ὄψιν ἐκεί-νην, τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ. Ἡ κοιλάς τοῦ Φράξερ ἐπλάτ-τιστο ἀπὸ δάση κέδρων, δρυῶν καὶ πεύκων, ἐκ τῶν γιγαντωδῶν ἐκείνων τῶν λεγομένων Δούγκλας, τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ ὑψοῦται ἐνίοτε μέχρις ἑκατὸν ποδῶν. Τὸ θήραμα ἦτο ἄφθονον εἰς τὸ

δάσος καὶ εἰς τὰς πεδιάδας καὶ χωρὶς νὰπομακρύνεται πολὺ, ὁ Γιάννης ἐπρο-μηθεύετο καθημέραν τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν οἰκογένειαν κρέας.

Ἐξ ἄλλου ἡ χώρα δὲν ἦτο ἔρημος. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρία, ὅπου οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀγγλικῆς διοικήσεως ἔχον ἐν θαυμαστῇ ἁρμονίᾳ. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας δὲ τοῦ ποταμοῦ στολισκοὶ πλοιαρίων ἀπὸ ξύλου κέδρου, τὰ ὁποῖα κατήρχοντο τῇ βοήθειᾳ τοῦ ρεύματος ἢ ἀνέρχοντο διὰ κωπῶν ἢ ἰστίου.

Συχνὰ ἐπίσης συνήντων ὁμάδας Ἑ-ρυθροδέρμων, οἱ ὁποῖοι διηθύνοντο πρὸς νότον. Κεκαλυμμένοι διὰ τῶν ἐκ λευ-κοῦ μαλλίου μανδύων των, ἀντήλλασ-σον λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος ἐννόει κάπως τὴν γλῶσσάν των, ἐν παράδοξον κράμα λέξεων ἀγ-γλικῶν, γαλλικῶν καὶ τῶν τῆς διαλέ-κτου τῶν ἰθαγενῶν.

«Νὰ λοιπόν, ἔλεγε, ποῦ ξεύρω καὶ τὴν τ σ ι κ ο υ κ ι κ ῆ ν (οὕτω καλεῖται τὸ ἰδίωμα τῶν Ἑρυθροδέρμων). Μιλῶ ἀκόμη μιὰ γλῶσσα, χωρὶς νὰ τὴν μά-θω ποτέ!»

Χάρις εἰς τὸ πρῶτον τῆς θερμῆς ὥρας, αἱ χιόνες τοῦ χειμῶνος εἶχον δια-λυθῇ τελείως, ἂν καὶ διατηροῦνται ἐνί-οτε μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ἀπριλίου. Τὸ ταξιδίδιον λοιπὸν ἐγί-νετο ὑπὸ ὄρους εὐνοϊκούς. Ὁ Κασκαμ-πέλ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τῶν ἵππων, ὅσον τῷ ἐπέτρεπεν ἡ φρόνησις, διότι, ὡς εἴπομεν, ἐδιόχετο πολὺ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ κολομβιανοῦ ἐδάφους. Ἡ θερ-μοκρασία ὑψοῦτο βαθμὴδόν, καὶ τοῦτο ἐφαίνετο ἀπὸ τοὺς κώνωπας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐβράδυναν νὰ γίνουν ἀνυπόφοροι. Ἦτο δύσκολον πολὺ νὰ τοῖς ἀπαγο-ρευθῇ ἡ εἴσοδος εἰς τὴν Εὐδρόμον Οἰκίαν, μ' ὅλας τὰς προφυλάξεις τὰς ὁποίας ἐλάμβανον, μὴ ἀνάπτοντες φῶς εἰς τοὺς κοιτῶνάς των.

«Στὸ διάβολο, βρωμοκούνουπα!» ἀ-νέκραξε μίαν ἡμέραν ἡρανακτημένος ὁ Κασκαμπέλ μετὰ μακρὸν καὶ ἄγονον ἀ-γῶνα πρὸς τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ ἔντομα.

— Νὰ ἤξευρα εἰς τί χρησιμεύουν καὶ αὐτά! εἶπεν ὁ Ἀλέκος.

— Χρησιμεύουν... διὰ νὰ μας τρώ-γουν, ἀπήντησεν ὁ Μακρολέλεκας.

— Ναί· καὶ προπάντων τοὺς Ἀγ-γλοὺς τῆς Κολομβίας, προσέθεσεν ὁ Κασκαμπέλ. Δι' αὐτό, παιδιά, σὰς ἀ-παγορεύω νὰ σκοτώσετε, οὔτε ἕνα! Ὅσα περισσότερα, τόσο τὸ χειρότερον γιὰ τοὺς Τζῶν Μπούλλ· καὶ αὐτὸ με παρηγορεῖ!

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΘΥΜΑΡΙ

Εἶνε Μάνς που περνᾷ,
κ' εὐωδιάζει 'στὰ βουνά
τὸ χλωρὸ θυμάρι.
Τὸ γνωρίζετε αὐτὸ
τὸ θρουμβὶ τ' ἀγκαθωτὸ
δίχως καμμιὰ χάρι;

'Στὰ μικρὰ του τὰ κλαδιά
ἔχει τόση μυρωδιά
καὶ κρυμμένα κάλλη,
ποῦ κι' αὐτὸς που περπατεῖ
σὰν τυφλὸς καὶ το πατεῖ
τὸ γνωρίζει πάλλι.

'Σάν το βλέπω 'στὸ βουνὸ
θρουμβωτὸ καὶ ταπεινὸ
— Δέν σας λέγω ψεῦμα —
ἐνθυμούμαι 'στὰ χωριά
τοῦ λαοῦ μας τὴ θωριά
τοῦ λαοῦ τὸ πνεῦμα.

Λέγεις πάσχει ἀπ' ἀτροφία
κ' ἔχει λίγην εὐμορφία
κ' ἔχει λίγη χάρι.

Μὰ 'στὰ λόγια του τ' ἀχνὰ
ἔχει πνεῦμα, ποῦ συχνὰ
'μοιάζει τὸ θυμάρι

Ἐχει τὸ σκληρὸ κορμὶ
στεγνωμένο με τιμὴ
σὲ δουλειᾶς ἀγίερα,
μᾶχει πνεῦμα καὶ καρδιά
ποῦ τα πέρνει μυρωδιά
ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΟΡΑΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

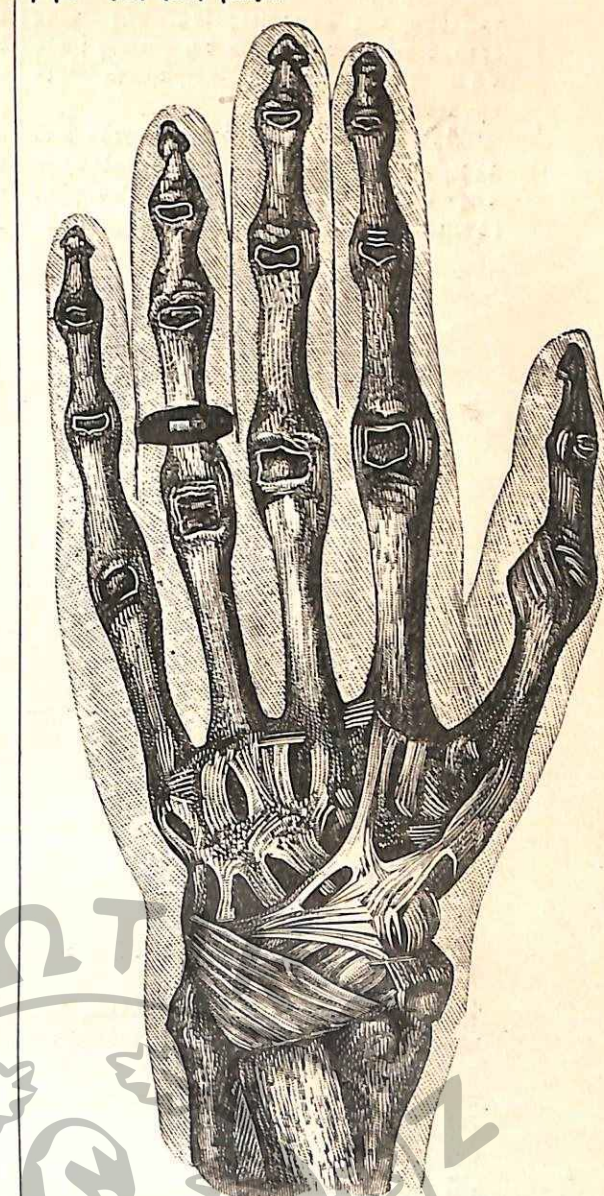
Συλλογίζομαι τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁ-ποῖαν θὰ αἰσθανθῆτε, μόλις ἀνοίξετε τὴν σημερινὴν μου ἐπιστολήν:

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ πάλιν, κύριε Φαίδων; ἀκούω τὰ ροδόχροα στοματά-κια νὰ φωνάζουν. Τὶ γεροῦνλα εἶνε αὐτὴ πού μας ἐσωκλείετε; Καὶ πῶς φαίνονται ἔτσι τὰ κόκκαλά της; Καὶ ἐκεῖνο τὸ δακτυλίδι εἰς τὸν παράμεσον, τί σημαίνει; Μὰ εἶνε χέρι σκελετοῦ; εἶνε χέρι πεθαμένου;... Τίνας ἄρα γὰρ; Καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰοῖζουν ἔξα-φνα αὐτὰ τὰ ἐνωμένα δάκτυλα; Ὡ, πόσον φοβερά θὰ ἦτο ἡ ἀστατίτης ἀπὸ ἕνα τόσον πένθιμὸν χέρι!...

— Μὲ κάμνετε νὰ γελῶ. Προσέξατε, μικροί μου, καλλίτερα. Δὲν διαβάσετε ἀπὸ κάτω νὰ ἰδῆτε;

— Ἡ «Φωτογραφία τοῦ ἀοράτου.»

Ἡ φωτογραφία τοῦ ἀοράτου. (')

Ἡ φωτογραφία τοῦ ἀοράτου. (')

— Ἄν νομίζετε ὅτι το ἤκουσα ἐγώ, εἰσθε πολὺ ἀπατημένοι. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰφῆσετε τὰ λόγια καὶ τὰ ἐπιφω-νήματα, καὶ νὰ ἐτοιμασθῆτε νὰ μακρού-σετε με προσοχὴν, ἂν θέλετε νὰ μάθετε κάτι τι νέον καὶ περίεργον. Πρόκειται περὶ μιᾶς νεωτάτης ἐπιστημονικῆς ἀνα-καλύψεως, ἡ ὁποία ἀνεστάτωσεν ἐσχά-τως ὅλον τὸν κόσμον καὶ περὶ τῆς ὁ-ποίας ἤκουσα χθὲς ἀκριβῶς νὰ ὁμιλῇ εἰς τὸ Χημεῖον τὸν σοφὸν καθηγητὴν τῆς φυσικῆς κ. Τιμολέοντα Ἀργυροπούλου.

Τὶ ἀκροατήριον ἦτο ἐκεῖνο! τί συνω-στιμὸς ἀπὸ φοιτητὰς, ἀπὸ ἀξιωματικούς, ἀπὸ κυρίας. Περισσότεροι ἀπὸ χίλιοι ἄνθρωποι συνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν,

(Ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ τῶν δέντρων ἰληθσαν ἐκ τοῦ ἀελεῖου τῆς Βιομηχανικῆς καὶ Ἑμπορικῆς, Ἀκαδημίας.)

ἡ ὅποια χωρεῖ ἀνέτως μόνον ἐξακοσίους. Καὶ τί περίεργεια, τί ἐνδιαφέρον, τί προσοχή! Ὁλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἐκρεμάσθη μὲ ἀγωνίαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ καθηγητοῦ, προκηρύξαντος ὅτι θά-ναπτύξη τὰς λεπτομερείας τῆς νέας ἐφευρέσεως, τῆς φωτογραφίας τοῦ ἀοράτου, μὲ πειράματα περι-εργότατα.

Πρὸ ἡμερῶν ἤδη ἦτο γνωστὸν ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας ὅτι ὁ ἐν Βυρσοβούργῃ τῆς Γερμανίας καθηγητῆς Ρέντγκεν (ὄνομα ἐνδοξότατον σήμερον) ἀνεκάλυ-

Ὁ καθηγητῆς Ρέντγκεν

ψε μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας κατῴρθησε νὰ φωτογραφῇ πράγματα ἀόρατα, π.χ. τὸν σκελετὸν τοῦ ζῶντος ἀνθρώ-που, χρήματα μέσα εἰς πορτοφόλι, διά-φορα ἀντικείμενα μέσα εἰς κιβώτιον κτλ. Ἐκ τούτου λοιπὸν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ περιέργεια τοῦ πολυπληθοῦς ἐκεί-νου ἀκρατήριον.

Ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπανελάβε τὰ πει-ράματα τοῦ Ρέντγκεν ὁ κ. Ἀργυρό-πουλος καὶ ἐφωτογράφησε τὸν σκελε-τὸν τῆς χειρὸς ἑνὸς τῶν φοιτητῶν. Τί φρενητιώδη, τί ἀτελείωτα χειροκροτή-ματα ὑπεδέχθησαν τὴν ἐπίδειξιν τῆς φωτογραφικῆς πλακός, ἐπὶ τῆς ὁποίας ζωηρότατα εἶχον ἀποτυπωθῇ τὰ ὀστά. Φαντάζεσθε δὲ καὶ τὴν συγκίνησιν τοῦ φοιτητοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ ἐπι-στημονικοῦ αὐτοῦ θαύματος, εἶδεν ὅτι οὔτε εἰς τὸ ὄνειρόν του ἐφαντάσθη ποτὲ νὰ ἴδῃ τὸν σκελετὸν τῆς ἰδίας του χει-ρὸς. Τί ἐκπλήξεις παρέχει ἡ ἐπιστήμη!

— Μὰ εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ὅλ' αὐ-τά; θὰ μ' ἐρωτήσετε. Γίνονται τοιαῦτα θαύματα καὶ εἶχαν ἄδικον ὅσοι ἐδυσπί-στον δταν τα ἐδιάβαζαν εἰς τὰς ἐφη-μερίδας;

— Ναί, μικροὶ μου φίλοι, εἶνε ἀ-ληθέστατα. Νὰ με πιστεύετε, διότι τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Σήμερον δὲν εἶνε πλέον ἀνάγκη νὰ φαίνεται ἓνα πρᾶγμα, διὰ νὰ φωτογραφηθῇ. Ἄν δὲν το βλέπωμεν, αὐτό, εἰμποροῦμεν νὰ ἴ-δωμεν τὴν εἰκόνα του. Ὑπάρχουν ἀ-κτίνες ἀόρατοι εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀ-φθαλμὸν (ὁ Ρέντγκεν τὰς ὠνόμασεν ἀ-κτίνες Χ, οἱ ἄλλοι δὲ πρὸς τιμὴν του τὰς ὠνόμασαν ἀκτίνες τοῦ Ρέντγκεν), αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὴν ἰ-διότητα νὰ διαπερῶσι μερικὰ σώματα ἀδιαφανῆ καὶ νὰ μὴ διαπερῶ-σιν ἄλλα. Π.χ. διαπερῶσι τὰς σάρκας, ἀλλὰ σταματῶσιν εἰς τὰ ὀστά, ἐκ τούτου ἐπιτυγ-χάνομεν τὴν φωτογραφίαν τοῦ σκελετοῦ ζῶντος ἀνθρώπου. διαπερῶσι τὸ ξύλον, ἀλλὰ στα-ματῶσιν εἰς τὸ μέταλλον. Ἐκ τούτου ἔχομεν τὴν φωτογραφίαν μεταλλίων ἀντικειμένων μέσα εἰς ξύλινον κιβώτιον εὐρισκο-μένων, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τώρα θὰ σας παρακαλέσω νὰ κρεσθῆτε εἰς τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν. Ἄν προσθέσω μάλιστα ὅτι ἡ φωτογραφία τοῦ ἀοράτου, γίνεται διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, δὲν ἔχω νὰ σας εἶπω τίποτε ἄλλο. Διὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς καταλεπτῶς τὴν ἐξήγησιν τοῦ θαύματος, πρέπει νὰ εἶνε πολὺ προχωρημένος εἰς τὴν φυσικὴν καὶ εἰς τὴν χημείαν, εἰς τὴν δὲ ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν μικρῶν μου φίλων οὔτε τὰ στοιχεῖα των

δὲν ἔμαθον καλὰ - καλὰ. Διὰ τοῦτο δὲν θὰ μ' ἐνοῦσαν, ὅσα καὶ ἂν ἔγραφα ἐδῶ. Ἀλλὰ, ὅπως γνωρίζουν ὅτι ὑ-πάρχει τηλέγραφος, ὅτι ὑπάρχει φω-νογράφος, ὅτι ὑπάρχει ἡλεκτρικὴ λυ-χνία, ἔτι ὑπάρχει τηλέφωνον, χωρὶς νὰ εἰσεύρουν ἀκόμη τὰς λεπτομερείας τῆς κατασκευῆς των καὶ τῆς λειτουργί-ας των, ὡς μάθουν σήμερον ἀπλῶς ὅτι ὑπάρχει καὶ φωτογραφία τοῦ ἀοράτου, ἢ ἄλλως μα γικὴ φωτογραφία.

Ἡ ἀνακάλυψις, ἡ ὁποία ἐδόξασε τὸν Ρέντγκεν, τελειοποιεῖται ὁλονέν. Ἀπὸ ὅ-λας τὰς ἐπιστήμας, περισσότερο θὰ ὤ-φελῃται ἐξ αὐτῆς ἡ ἱατρικὴ, διὰ τῆς φωτογραφήσεως τῶν σπλάγχχνων τῶν ἀσθενῶν, ἡ ὁποία θὰ διευκολύνῃ τὴν ἀκριβῆ διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας των.

Ἐδοῦμαι νὰ εἶνε πάντοτε ὑγιεῖς οἱ μικροὶ μου φίλοι καὶ νὰ μὴ λάβουν ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν των ἀνάγκην τῆς φωτο-γραφίας τοῦ ἀοράτου. Ἄς τὴν γνω-ρίζουν πάντοτε ὑπὸ τὴν πλέον εὐχάρι-στον καὶ διασκεδαστικὴν αὐτῆς ὄψιν!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν

ΤΑ ΙΕΡΑ ΑΜΦΙΑ

Σήμερον, μικροὶ μου φίλοι, θὰ σας εἶπω ὀλίγα περὶ τῶν ἱερῶν ἀμ-φίων, ἢτοι περὶ τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα φέρουσιν οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψί-στου κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας.

Οἱ ἱερεῖς πάντων τῶν θρησκειῶν, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἔφερον ἰδιαιτέρην στολὴν, ὡς ἀκίς προσήχοντο ἢ προσέφερον θυσίαν εἰς τὸν Θεόν. Ἡ δὲ στολὴ αὕτη διέφερε κατὰ τὴν σχῆ-μα καὶ τὸ χρῶμα, ἀπὸ τὰ ἐνδύματα τοῦ καθημερινοῦ βίου. Τὰ ράσα, τὰ μελανὰ συνήθως, τὰ ὁποῖα φέρουν οἱ κληρικοὶ, δὲν εἶνε ἄμφια. Οὕτως ὀνο-μάζονται μόνον τὰ ἱερὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα περιβάλλονται ὡς ἀκίς ἱεροουργῶσιν.

Εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξον Ἀ-νατολικὴν Ἐκκλησίαν, τρεῖς εἶνε οἱ βαθμοὶ τῆς ἱερωσύνης: ὁ τοῦ Ἐπισκό-που (Πατριάρχου, Μητροπολίτου, Ἀρ-χιεπισκόπου κτλ.), ὁ τοῦ Πρεσβυτέρου (Ἀρχιμανδρίτου, Ἱερέως, Ἱερομονά-χου κτλ.) καὶ ὁ τοῦ Διακόνου. Κάθε βαθμὸς ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν του στολὴν.

Τὴν στολὴν τοῦ Ἐπισκόπου, τὴν λεγομένην ἀρχιερατικὴν στολὴν, ἀπαρ-τίθουν τὰ ἐξῆς ἱερὰ ἄμφια:

Τὸ Στιχάριον. Τοῦτο εἶνε πο-δὴρης χιτῶν, συνήθως λευκός, μὲ στίχοις, ἢτοι μὲ γραμμάς ἐν εἴδει ποταμῶν, ἐρυθροῦς. Τὸ ἄμφιον τοῦτο συμβολίζει τὴν λευκὴν στολὴν τῶν ἀγ-γέλων, οἱ δὲ ἐρυθροὶ στίχοι, εἰκονίζου-ν τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Τὸ λευ-κὸν Στιχάριον εἶνε ἀρχαιοτάτη ἱερατι-κὴ στολὴ, τὴν ὁποίαν ἔφερον καὶ οἱ Λευῖται. Ἀλλὰ σήμερον τὰ στιχάρια δὲν εἶνε πάντοτε λευκά, οὔτε φέρουν ἐ-ρυθροῦς στίχους.

Τὸ Ἐπιτραχήλιον. Στενὸν καὶ ἐπίμηκες τεμάχιον ὑφάσματος, φε-ρόμενον ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῶν ποδῶν καὶ καταλήγον εἰς κροσσούς. Τὸ Ἐπιτραχήλιον δηλοῖ τὴν ἄνωθεν ἐπὶ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ κατερχομένην χάριν τοῦ Παναγίου πνεύματος καὶ εἰ-κονίζει τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Οἱ δὲ κροσσοὶ σημαίνουν τὰς ψυχὰς τῶν πι-στῶν, τὰς ἐκ τοῦ τραχήλου τοῦ ἱερέως κρεμαμένας.

Ἡ Ζώνη, τιθεμένη περὶ τὴν ὀ-σφύν, σημαίνει τὴν δύναμιν δι' ἧς ὁ Θεὸς περιβάλλει (περιζωννύει) τοὺς λειτουργοὺς του.

Τὰ Ἐπιμανίκια. Μικρὰ τε-μάχια ὑφάσματος, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἱε-ρουργὼν περιβάλλει τὰ μετακάρπια τῆς δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς χειρὸς, ὅπως εὐ-σταλῶς καὶ μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν τελῇ τὴν θείαν Μυσταγωγίαν. Τὰ ἐπι-μανίκια δηλοῦσι τὴν θείαν ἰσχύον, δι' ἧς

καταβάλλονται καὶ συντρίβονται οἱ ἐ-ναντίοι, οἱ ἀσεβεῖς, καὶ τὴν δημιουργὸν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Ἐπιγονάτιον, τετράγωνον ἢ ρομβοειδές, φέρον ἐν τῇ μέσῃ σταυρὸν ἢ ἄγγελον, ἢ τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, ἀναρτᾶται ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ γόνατος. Εἰκονίζει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ βαλάντια τῶν ἐλεημοσυνῶν, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἄλλοτε οἱ Ἀπόστολοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ρομφαίαν τῆς πνευματικῆς ἰσχύ-ος, τῆς ποιμαντορικῆς ἐξουσίας, τὴν ὁ-ποίαν ἔχει ὁ ἀρχιερεὺς ἐπὶ τοῦ ποι-μνίου του.

Ὁ Σάκκος εἶνε ἐνδυμα πολυτε-λές, χιτῶν βραχὺς μὲ πλατεῖας χειρί-δας, συγκείμενος ἀπὸ δύο μεγάλα φύλ-λα, ἐν ἐμπρόσθιον καὶ ἐν ὀπίσθιον, συν-δεόμενα εἰς τὰς πλευρὰς διὰ ταινιῶν μετὰ μικρῶν σφαιρικῶν κωδωνίσκων. Εἰκονίζει δὲ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐνέδυσαν τὸν Ἰησοῦν Χρι-στὸν, κατὰ τὸ σταυρικὸν αὐτοῦ πάθος.

Τὸ Ὤμοφόριον. Εἶνε στενὸν καὶ ἐπίμηκες ἄμφιον, ἐκ λαμπροῦ ὑ-φάσματος, συνήθως λευκοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχιερεῖς φέρουν ἐπὶ τῶν ὤμων. Εἶνε δύο εἰδῶν: τὸ μέγα ὠμοφόριον, ἐλισσό-μενον περὶ τὸν τράχηλον οὕτως, ὥστε νὰ κρέμαται τὸ ἐν ἄκρον αὐτοῦ ἐμπρο-σθεν, τὸ δὲ ἄλλο ὀπισθεν, καὶ τὸ μι-κρὸν ὠμοφόριον, ἐπιτιθέμενον ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ὤμων, ὥστε τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα νὰ πίπτουν ἐπὶ τοῦ στήθους δεξιᾶ καὶ ἀρι-στερᾶ. Τὸ πρῶτον τὸ φορεῖ ὁ Ἐπίσκο-πος μόνον ἐν ἀρχῇ τῆς Λειτουργίας μέχρι τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐν τῇ μέσῃ τὸ ὠμοφόριον φέρει εἰ-κόνα τοῦ Σωτῆρος ἢ Ἀμνόν, δηλοῖ δὲ τὴν ἀποπλανηθεῖσαν τοῦ ἀνθρώπου φύ-σιν, ἣν ἀνέλαβεν ὁ Σωτὴρ ἄρας ἐπὶ τῶν ὤμων, ὡς ὁ καλὸς ποιμὴν φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον.

Ἡ Μίτρα. Στέμμα ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, τὸ ὁποῖον φέρει ὁ Ἐπίσκοπος ὡς σύμβολον τῆς ἀνωτά-της ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξουσίας. Εἰκο-νίζει τὸν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ Χρι-στοῦ.

Ἡ Ποιμαντορικὴ ράβδος, φέρουσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς δύο ὄφεις πε-ριπελεγμένους καὶ ἐν τῇ μέσῃ αὐτῶν σταυρὸν. Οἱ ὄφεις εἶνε τὸ σύμβολον τῶν ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, ὁ δὲ σταυ-ρὸς τῆς δυναμείας καὶ αὐταπαρνήσεως, μεθ' ἧς ὁ Ἐπίσκοπος ποιμαίνει, ὁδη-γεῖ, στηρίζει καὶ παιδεύει τὸ ἐμπιστευ-θὲν αὐτῷ ποίμνιον.

Αὐτὰ διὰ σήμερον εἶνε ἀρκετά. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ εἶπωμεν ὀλίγα ἀκόμη συμπληρωτικὰ περὶ τῆς ἀρχιε-ρατικῆς στολῆς καὶ περὶ τῶν ἁμφίων τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διακόνου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΙΓΓΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια: Ὡς σελ. 54]

— Θὰ μου δώσης γρήγορα νὰ δεῖ-πνήσω, θεία Ἀντωνία; ἠρώτησε τὸ παιδίον. Πεινῶ φοβερά. Ἐχει σοῦπα ἀ-πόψε;

— Ναί, παιδί μου, καὶ εἶνε ἑτοιμη. Ἀλλὰ στάσου μιά στιγμὴ ν' ἀποτελει-ώσω αὐτὸ τὸ ἀρνάκι, γιὰτὶ τώρα θὰ ἔλ-θουν νὰ το ζητήσουν. Μό-νον τὰ μάτια τοῦ μοῦ λεί-πουν. Ὡς που νὰ πᾶς νὰ πλυθῇς, θὰ γίνουν καὶ αὐτά.

Οὕτως ὁμιλοῦσα ἡ Ἀν-τωνία, ἔλαβε δύο ὠραίους μενεξέδες καὶ τοὺς ἐκάρ-φωσεν εἰς τὴν θέσιν τῶν ματιῶν.

— Νά, εἶπεν ἀφ' οὗ ἐτε-λείωσε, κρατοῦσα τὸ μικρὸν ἐξ ἀνθέων κηροχρόων ἀρ-νίον εἰς ἀπόστασιν, διὰ νὰ το παρατηρήσῃ καλλίτερα. Δὲν εἶνε σὰν ἀ-ληθινὸ; Εἶνε τόσῳ ἄσπρο καὶ τόσῳ ἁ-θῶς!

Ἄσπρον καὶ ἁ-θῶν πιθανὸν νὸ ἦτο, ἀλλὰ σὰν ἀλη-θινόν... πολλοῦ γε καὶ δεῖ! Τὸ βέβαιον ὁμως εἶνε ὅτι, ἀφ' οὗ καθιερώθη ἐν Νέᾳ Ὁρλεάνῃ ἡ παράδοξις συνήθεια νὰ κάμνουν παντο-ειδῆ ἀντικείμενα μὲ ἄνθη, ἡ Ἀντωνία ἀνεδείχθη ἡ ἀρίστη αὐτῶν τεχνίτρια.

— Ὡς βέβαια εἶνε πολὺ εὐμορφον, εἶπεν ὁ Φίλιππος παρατηρῶν αὐτὸ διὰ βλέμματος σοβαροῦς ἐξεταστικοῦ, ἀλλὰ καλλίτερα μάρεσσαν τὰ ἄνθη ἔτσι ὅπως εἶνε, χωρὶς νὰ γίνωνται ἀρνάκια καὶ κανίστρια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχησεν ὁ κώ-δων τῆς θύρας· ὁ Φίλιππος ἔτρεξε νά-νοίξῃ. Ἦτο μίᾳ ὑπέρετρια, ἡ ὁποία ἐζήτησε τὸ ἀρνάκι.

Ἡ Ἀντωνία περιετύλιξεν ἐπιμελῶς τὸ ἄνθινον ζῶον καὶ το ἐτοποθέτησε μετὰ προφυλάξεως ἐντὸς μικροῦ κανί-στρου. Τὰ κινήματά της ἦσαν ἥρεμα, τὸ κλονοῦμενον μάλιστα βῆμα της ἐπρόδιδε κάποιαν ἀδυναμίαν, ὅταν, εἰ-σελθοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν, ἐταξιδύετο διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἠναγκά-σθη νὰ μετακινήσῃ χάριν τῆς ἐργα-

σίας της, καὶ ἠτοίμαζε τὸ δεῖπνον. — Τώρα, εἶπε πρὸς τὸν Φίλιππον, πῆγαινε νὰ κλείσῃς τὴν θύραν, παιδί μου· δὲν θὰ ἔλθῃ πεῖα κανεὶς ἀπόψε καὶ θὰ ἡμπορέσῃς νὰ δεῖπνήσῃς ἡσυχος.

Ἡ Ἀντωνία ἐκαθάρισε τὴν τράπε-ζαν τῶν ἀνθέων, τὴν ἔστρωσε μὲ λευκὸν τραπεζομάνδυλον καὶ εἶτα ἔφερεν ἀπὸ τὸ μικρὸν μαγειρεῖον τὴν ἀχνίζουσαν σοῦπαν, γάλα καὶ μπισκότα. Ἐνῶ ἐγί-νοντο αὐτὰ αἱ προετοιμασίαι, ὁ Φίλιπ-πος μετέβη εἰς τὸ μικρὸν του δωμάτιον, καὶ διασχίσας τὸ μαγειρεῖον ἔρριπεν εἰς

« Δὲν εἶνε σὰν ἀληθινὸ; » (Σελ. 61, στήλ. 6.)

ὅτι περιεκλείετο ἐκεῖ μέσα βλέμμα συμπαθείας. Πόσον ἦσαν καθαρά καὶ πε-ριποιημένα ὅλα! Οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο σχεδὸν καθολοκληρίαν ἀπὸ τοὺς συρ-μαντίνους σκελετούς, τοὺς ὁποίους ἡ Ἀντωνία ἐγέμιζε μὲ ἄνθη. Ἐμβλή-ματα χαρᾶς καὶ ἐμβλήματα λύπης ἠδελφοῦντο ἐκεῖ ἐν μυστικῷ συνδέσμῳ. Λύραι, ἀστέρεις, πέταλα, ἦσαν ἀνηρτη-μένα μαζὶ μὲ σταυροὺς καὶ μὲ νεκρικοὺς στεφάνους. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου, εἰσερ-χομένης διὰ τοῦ παραθύρου, ἀπέστילβε ζωηρῶς ὁ παράδοξις ἐκείνος κόσμος, ἡ ζωηρὰ ἀντίθεσις τοῦ ὁποῖου πρὸς τοὺς σκοτεινοὺς τοίχους τοῦ μαγειρείου, καὶ τὸ βαθύ ἐρυθρὸν τοῦ ἰδάφους, προσέ-βαλε τὸ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον ἤδη καλλιτεχνικὸν αἶσθημα τοῦ παιδίου καὶ

Προσεχώς :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Υπὸ τὸν τίτλον τοῦτον θὰ ἐκδοθῇ περὶ τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου τευχὸς ἐξ 8 τυπογραφικῶν φύλλων, περιέχον πρωτοτύπους καὶ ἀνεκδότους μονολόγους, διαλόγους καὶ δραματικά δι' ἑορτᾶς Σχολείων καὶ οἰκογενειῶν.

Μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» διανέμεται ἀγγελίαν τοῦ βιβλίου τούτου, ἐξ ἧς οἱ ἡμέτεροι συνδρομηταὶ δύνανται νὰ λάβωσι πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν.

Ὁ θέλων νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητὴς δύναται νὰποστείλῃ ἀπὸ τοῦδε δρ. 1,50 εἰς γραμματόσημα (ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 1,50) δι' ἐπιστολῆς συστημένης :

Πρὸς τὸν Κύριον Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον

διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

ὁδὸς Αἰόλου, 119. Εἰς Ἀθήνας.

Διὰ τούς μὴ ἐγγραφέντας πρὸ τῆς ἐκδόσεως, τὸ Παδικὸν Θεάτρον θὰ τιμᾶται δρ. 2.

Ο κατὰλογος τῶν κερδισάντων κατὰ τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων μας, ἡ ὁποία ἔγινε τὴν 18 Φεβρουαρίου, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον, ἐλλείψει χώρου σήμερον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον ὁ διδάσκαλος ἔρωτᾷ τὸν μικρὸν Πέτρον, πῶς κάμνει ὁ δευτέρος ἀόριστος τοῦ λέγω.

Ὁ Πέτρος δὲν εἰσέειρε καὶ μένει ἄφωνος. Εἰς συμμαθητῆς του τῷ ψιθυρίζει :

— α Εἶπα! α Εἶπα!

Καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος, σιγά - σιγά :

— Τί εἶπες ; Δὲν ἄκουσα . . .

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Λιωντοκάρδου Λιωνίδα

* *

— Γιατί κλαίει ἡ Ἰσμήνη ; Δὲν τῆς ἔδωσες ἀπὸ τὸ ροδάκινόν σου ;

— Τῆς ἔδωσα, μαμά, τὸ κουκούτσι.

— Ποιὸ τῆς ἔδωσες, μπράβο !

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ λέγω, μαμά. Ἄν το φυτέψῃ, θὰ ἔχῃ ὁλοκληρὴ ροδακινία !

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος

ΔΙΔΑΓΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κ' ἐγὼ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχῇ, Βασίλισσα τῶν Ἀνέμων, πού σε συγκαταλέγω μεταξὺ τῶν φίλων μου. Σοῦ στέλλω ἕνα φιλάκι με τὴν αὐραν, ἡ ὁποία εἶνε ὑπὸ τὸ σκήπτρόν σου Ἐλαβὸν τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Ἀ' Κυριακὴν, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, καὶ μὴν ἀνησυχεῖς. Κρίμα ὅμως νὰ μὴ μου στείλῃ τὸν ἀντιπρόσωπόν της καὶ ἡ Ὁραία Ἀρθοδόξμη!

Εἶμαι σύμφωνος εἰς ὅσα γράφεις, ἀγαπητέ Κομπούκιε. Τοῦτο ἄς εἶνε τὸ ψευδωνυμὸν σου καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ το γράφῃς πάντοτε κάτωθεν τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματός σου.

Λυποῦμαι ἀγαπητέ μου! Φοῖβε Ἀπολλὼν, πού δὲν εἰμπορῶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειν σου, ἔστιω δὲν εἶνε πλέον συνδρομητὴς μου. Ἀλλ' ἂν με ἀναγνώσκῃ ἀπὸ κανένα ἄλλον ; ἂν τοῦ το εἴπῃ κανεὶς ἄλλος, δὲν θὰ λυπηθῇ ; Ἐπειτα δὲν εἶπα οὐ τοῦ κάμνω τὴν χάριν νὰ μὴ φανερώσω τὸ ὄνομά του ; Ἄφησε τώρα πού μαυθάνω οὐ τοῦ ἔκαμε φοβερὴν ἐντύπωσιν ἡ παῦσις του καὶ εἶνε πολὺ πολὺ μετανοημένος, τόσον πού κοιτᾷ καὶ ἐγὼ νὰ τον συγχωρήσω. — Τὸ γραμματάκι σου ὡς πάντοτε, χαριτωμένον καὶ ἔξυπνον τὸ ἀνέγνωσα μὲ τὴν μεγαλητέραν μου εὐχαρίστησιν.

Τὰ ἔξυπνα « παιδικὰ πνεύματα » ἀγαπητέ μου Γεώργιε Οἰκονομίδη, κάμνουν τὸν γυρὸν τοῦ κόσμου καὶ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παρανεύσῃς οὐδὲν τὰ βλέπῃς συγχρόνως δημοσιεύμενα εἰς διάφορα φύλλα. Εὐχομαι νὰ περάσῃ γρήγορα ἡ ἀδιασῖα σου καὶ σε ἀσπάζομαι.

Μοῦ ἀρέσει πολὺ, ἀγαπητέ μου Ἀετὲ τῶν Ὁρέων (ἰδικόν σου τὸ ψευδωνυμὸν) ὅταν ἔρχῃς μόνος σου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ φέρῃς τὰς λύσεις σου καὶ τὰς ἐπιστολάς σου. Εἶμαι κρυμμένη καὶ σε βλέπω τὶ νομίζεις; Μίαν στιγμὴν μένεις, ὀλίγας λέξεις λέγεις καὶ ψεύγεις. Ἀλλὰ χύνεις ὡσάν μίαν εὐδορίαν ἀπὸ ἐξυπνάδα, ἀπὸ καλωσύνης, ἀπὸ ἐπιμέλειαν, καὶ μωροβολᾷ τὸ Γραφεῖόν μου πολλὴν ὥραν ἀπὸ φύγῃς. Ἄς ἦτο δυνατόν νὰ ἤρχοντο ἔτσι ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι νὰ τους βλέπω καὶ νὰ χαίρωμαι.

Τί γίνεται, ἀλήθεια, ἡ ἀγαπητὴ Λιδὼν τοῦ Παρρασσοῦ; Πολὺν καιρὸν ἔχει νὰ μου γράψῃ. Δὲν πιστεύω νὰ μ' ἐξέχασε. ὦ, ὅχι, πῶς εἶνε δυνατόν :

Ἐβλεπα τὸ πένθος εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, καλὴ μου Ὀμηρεῖς, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα τίνοος τὴν στέρησιν πενθεῖς. ὦ, πόσον ἐλυπηθὴν ὅταν το ἔμαθα ! Τὰ μάτια μου ἐγέμισαν δάκρυα καὶ μία εὐχὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀνεκτιμήτου πατρός σου. Πόσον με ἡγάπα, πόσον εἰργάζετο διὰ τὸ καλὸν μου, πόσον ἐπεθύμει νὰ με γνωρίσουν εἰ δυνατόν καὶ νὰ με κάμουν φίλην των ὅλοι οἱ ἑλληνοπαῖδες ! — Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν συνδρομητὴν πού μου ἐνέγραψες α εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παυθέντος. » Εἶσαι ἄξια θυγάτηρ τοῦ πατρός σου.

Ἐννοῶ κάλλιστα, τρυφερά μου Ἑλληνίς Καλλιτέχνις, τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθης, ἰδοῦσα τὴν εἰκόνα τῶν μικρῶν τέκνων τοῦ Διαδόχου τὸ πιστεύω δὲ ὅτι τα εἶδες καὶ εἰς τὸν ὕπνον σου ὅπως εἶνε ζωγραφισμένα, νὰ σου λέγουν « Εἴμεθα Ἕλληνες ! ζήτω ἡ Ἑλλάς ! χαίρομεν οὐ εἶσαι καὶ σὺ Ἑλληνίς ! » Τὰ τρία ροδάκια, τὰ ὁποῖα ἔστειλεις διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τῶν παίδων, ἐστᾷσαν ὅπου ἔδει.

Ἐκ τῶν ψευδωνύμων πού μου ἐπρότεινες, Ἀόρα τῶν Ἀρίωνος αὐτὸ μου ἤρεσε καὶ το ἔγραψα κάτωθεν τῆς ἀπαντήσεώς σου εἰς τὴν πρώτην μου Κυριακὴν. Ἐλπίζω οὐ τῶρα πού ἐκάμαμεν τὴν γνωριμίαν, θὰ μου γράφῃς συχνά.

Ἡμῶν κ' ἐγὼ εἰς τ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ Βύρωνος, Ἀνδρεῖέ μου Ἡπειρώτα φαίνεται οὐθὺν ὅτι ὅλα ὅσα περιγράφεις τὰ ἔκαμεν ἕνας μικρὸς μου φίλος, ὁ ὁποῖος λέγεται Λαλασμός Κόσμου... Περιμένω νὰ μου γράψῃ καὶ θὰ σου πῶ. Διὰ τὰ φυλλάδια, ἀρκεῖ νὰ στείλῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὸ ἀντίτιμον καὶ θὰ τα λάβῃς ἀμέσως.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους. II. Γ Βλαχάκη, ὁ ὁποῖος ἐλπίζω οὐθὺν θὰ μου γράψῃ καὶ πάλιν. — I. Α. Χ. εἰς τὸν ὁποῖον ἐστῆλθαι καὶ ἡ ἀπόδειξις, — Κάδμος εἰς ὃν εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν διαγωνισμόν, δεχομένη τὸ ψευδωνυμὸν του. — Ταπεινὸν Ἰον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐστῆλθαι τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον, Στρατηγὸν Ἀμίλχαν Βάρκαν τοῦ ὁποῖου δέχομαι τὸ ψευδωνυμὸν. — Χρ. Β. Σαδούκαν, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ γράφῃ καὶ τὸ ψευδωνυμὸν του καὶ τὴν υπογραφήν του εἰς κάθε τοῦ ἀποστολῆν, — Δῖνον καὶ Λυκούργον Κορεβίνα, τοὺς ὁποῖους εὐχαριστῶ διὰ τὴν κομψὴν ζωγραφίαν, κλπ. κλπ.

Εἰπέ εἰς τὴν καλὴν σου μητέρα, Λευκὲ Λάρε, ὅτι ἡ « Ἐρημερὶς τῶν Παίδων » ἔπαυσεν ἐκδόδομένη πρὸ τριῶν τεσσάρων ἐτῶν. Τὰ φυλλάδια σοὶ στέλλονται τακτικώτατα, ὥστε ἐξέτατε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡλυσεις στέλλονται μέχρι 31 Μαρτίου.

108 Λεξιγριφος

Ἐάν, φίλτατε, συνδέσῃς θεόν, πόλιν, ἕνα γράμμα Ἑορτήν θάποτελέσῃς τῶν ἀρχαίων ἐν τῷ ἄμ.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου

109. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Εὐρώπης ὅπως εἶμαι ἂν μ' [ἀρίστης.

Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς εἰς τὰς μάχας νὰ [ζητήσης.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου

110. Αἰνίγμα.

Εἶμε πόλις ἄλλου κράτους, κ' εἰς τὸ σῶμά σου [ἀκόμα

ζῶ, ἐν ὅσῳ ζῆς καὶ σθύνω. ὅταν πλέον γίνῃς [πτώμα

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρου

III. Ἑρώτησεις.

Ἡ τοῦ πατρός σου πενθερά, ἡ τῆς μητρός σου μήτηρ κ' ἡ μάμμη σου ἡ σεβαστὴ πόσους δακτύλους ἔχουσι;

Ἐστᾷ ὑπὸ Α. Ε. Φινιοπούλου

112 113. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῶντων.

1 Ὁ Ὀδυσσεὺς ἡτο βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης.

2 Ἡ Ἰριγένεια ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος

3. Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος ἐγένετο δι' αἰτίας τῆς [Ἑλένης

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἀρῆς τοῦ Φαλήρου

114-118 Μαγεῖον γράμμα.

Τὴ προσήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσαν ἄλλας τῶσας.

Ἄγριος, λέων, ράκος, μέρος, Σάμος.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Κομικοῦ Ἀριστοφάνους

119. Ἀκροστιχίδες.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτέλουσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Εὐρώπης.

1. Πορθμός. 2. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 3. Προτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 4. Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς. 5. Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας.

Ἐστᾷ ὑπὸ Ὀδρανίας Σ Δεσφύλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 Ἰανουαρίου 1896.

1 Σκρόδρον ρόδον — 2. Ροδόπη (ρόδο, Π).

— 3. Ποιμὴν ποιμνῆ. — 4-6 1. Ὀρίων, 2.

Κύων, 3 Λέων. — 7-11. Ἡ ἀντικατάστασις γί-

νεται διὰ τοῦ β, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις

εἶνε βωμὸς, βόρεας, βολή, βολβός, βροχή,

— 12-17. 1. Πετροῦπολις 2. Μασσαλία 3. Βου-

κουρέστιον 4. Βελιγράδιον. 5. Νεάπολις. 6.

Χριστοπῶλις — 18. ΕΛΒΕΤΙΑ (1, Ἀρτέμις. 2,

Μηλας. 3. Ὁθβαί 4. Τίβερες. 5. Ἀττίνα. 6.

ρὶς 7, μάκτρα). — 19. Ζημίαν αἰροῦ μάλλον

ἢ κέρδος αἰτήρον, τὸ μὲν γὰρ ἅπαξ σὲ λυτῇται,

τὸ δὲ αἶε.